

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (drugi senat)

z dne 7. decembra 2010*

V zadevi T-49/07,

Sofiane Fahas, stanujoč v Mielkendorfu (Nemčija), ki ga zastopa F. Zillmer, odvetnik,

tožeča stranka,

proti

Svetu Evropske unije, ki so ga sprva zastopali M. Bishop, E. Finnegan in S. Marquardt, nato M. Bishop, J.-P. Hix in E. Finnegan, zastopniki,

tožena stranka,

* Jezik postopka: nemščina.

ob intervenciji

Italijanske republike, ki jo zastopa I. Bruni, zastopnica, ob sodelovanju G. Albenzio, avvocato dello Stato,

intervenientka,

zaradi, prvič, predloga za razglasitev ničnosti dela Sklepa Sveta 2008/583/ES z dne 15. julija 2008 o izvajanju člena 2(3) Uredbe (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu in razveljavitvi sklepa 2007/868/ES (UL L 188, str. 21) v delu, v katerem se nanaša na tožečo stranko, in naložitve Svetu, naj več ne navaja imena tožeče stranke v prihodnjih sklepih dokler ni pravnomočne sodne odločbe, in drugič, odškodninski zahtevek,

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat),

v sestavi I. Pelikánová, predsednica, K. Jürimäe, sodnica, in S. Soldevila Fragoso (poročevalec), sodnik,

sodna tajnica: K. Andová, administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. novembra 2009

izreka naslednjo

Sodbo

Pravni okvir

- ¹ Varnostni svet Združenih Narodov (v nadaljevanju: Varnostni svet) je 28. septembra 2001 sprejel Resolucijo 1373 (2001) o določitvi široke strategije za boj proti terorizmu in zlasti proti financiranju terorizma. Člen 1(c) te resolucije med drugim določa, da vse države nemudoma zamrznejo denarna sredstva in drugo finančno premoženje ali gospodarske vire oseb, ki izvajajo ali poskušajo izvajati teroristična dejanja, pri njih sodelujejo ali omogočajo njihovo izvajanje, organizacij, ki so v lasti ali pod neposrednim ali posrednim nadzorom takih oseb, ter oseb in organizacij, ki delujejo v imenu ali pod vodstvom takih oseb in organizacij.
- ² Ker je bil za izvajanje Resolucije Varnostnega sveta 1373 (2001) v skladu z obveznostmi, ki za države članice Varnostnega sveta izhajajo iz listine Združenih narodov, potreben ukrep Evropske skupnosti, je Svet Evropske unije 27. decembra 2001 na podlagi členov 15 EU in 34 EU sprejel Skupno stališče 2001/930/SZVP o boju proti

terorizmu (UL L 344, str. 90) in Skupno stališče 2001/931/SZVP o uporabi posebnih ukrepov za boj proti terorizmu (UL L 344, str. 93).

- 3 V skladu s členom 1(1) Skupnega stališča 2001/931 se to uporablja za „osebe, skupine in organizacije, vpletene v teroristična dejanja in naštete v Prilogi“.
- 4 V skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 je seznam v Prilogi sestavljen na podlagi natančnih podatkov ali gradiva iz s tem povezanega dosjeja, ki kaže, da je odločitev glede oseb, skupin ali organizacij sprejel pristojni organ, ne glede na to, ali gre za začetek preiskave ali pregon zaradi terorističnega dejanja, poskusa ali omogočanja takega dejanja ali sodelovanja pri njem na podlagi trdnih in zaupanja vrednih dokazov ali indicov ali obsodbe za taka dejanja. „Pristojni organ“ pomeni pravosodni organ ali, kjer pravosodni organi nimajo pristojnosti na tem področju, enakovreden pristojni organ.
- 5 V skladu s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931 se imena oseb in organizacij na seznamu v Prilogi preverjajo v rednih obdobjih in najmanj enkrat na šest mesecev, da se zagotovi utemeljenost njihovega obdržanja na seznamu.

- 6 V skladu s členoma 2 in 3 Skupnega stališča 2001/931 Skupnost glede na omejitve pooblastil, ki se nanjo prenesejo s Pogodbo ES, odredi zamrznitev denarnih sredstev in drugega finančnega premoženja ali gospodarskih virov oseb, skupin in organizacij, naštetih v Prilogi, ter zagotovi, da se jim denarna sredstva, finančno premoženje ali gospodarski viri ne dajo na voljo neposredno ali posredno.
- 7 Ker je bila za izvajanje ukrepov, opisanih v Skupnem stališču 2001/931, na ravni Skupnosti nujna uredba, je Svet 27. decembra 2001 na podlagi členov 60 ES, 301 ES in 308 ES sprejel Uredbo (ES) št. 2580/2001 o posebnih omejevalnih ukrepih za nekatere osebe in subjekte zaradi boja proti terorizmu (UL L 344, str. 70). Iz te uredbe izhaja, da se ob upoštevanju dopuščenih izjem zamrznejo vsa denarna sredstva, drugo finančno premoženje in gospodarski viri, ki pripadajo fizični ali pravni osebi, skupini ali organizaciji, navedeni na seznamu iz člena 2(3), ki so v njeni lasti ali s katerimi ta razpolaga. Prav tako je prepovedano dajanje denarnih sredstev ali finančnih storitev na razpolago tem osebam, skupinam ali organizacijam. Svet soglasno določi, popravi in spremeni seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporablja ta uredba, v skladu z določbami člena 1, od (4) do (6), Skupnega stališča 2001/931.
- 8 Prvotni seznam oseb, skupin in organizacij, za katere se uporablja Uredba št. 2580/2001, je bil določen s Sklepom Sveta 2001/927/ES z dne 27. decembra 2001 o seznamu iz člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (UL L 344, str. 83).

- 9 Od takrat je Svet sprejel več skupnih stališč in sklepov, s katerimi so bili posodobljeni sezname, določeni v Skupnem stališču 2001/931 in v Uredbi št. 2580/2001.

Dejansko stanje

- 10 Sofiane Fahas, tožeča stranka, je alžirski državlján, ki od leta 1990 živi v Zvezni republiki Nemčiji, 18. septembra 2003 pa je sklenil zakonsko zvezo z nemško državljanko.
- 11 Preiskovalni sodnik v Neaplju (Italija) je 9. oktobra 2000 zoper tožečo stranko izdal začasni nalog za prijetje. V navedenem nalogu je tožeča stranka obtožena, da je sodelovala pri zaroti, z namenom, da bi v Italiji oblikovala celico skupine „Al-Takfir in Al-Hijra“ (Al Takfir Wal Hijra), ki v Alžiriji deluje od leta 1992 in podpira teroristične dejavnosti in trgovino z orožjem ter ponarejanje dokumentov v korist terorističnih skupin v Alžiriji. Giudice dell’udienza preliminare del Tribunale di Napoli (sodnik, ki vodi predhodno obravnavo, s sodišča v Neaplju) je s sklepom z dne 30. maja 2008 tožečo stranko napotil pred senat tega sodišča na podlagi štirih kaznivih dejanj, od katerih so tri povezana z zgoraj navedeno teroristično organizacijo.
- 12 S Skupnim stališčem 2002/976/SZVP z dne 12. decembra 2002, s katerim je bilo posodobljeno Skupno stališče 2001/931 in razveljavljeno Skupno stališče 2002/847/SZVP (UL L 337, str. 93), je Svet posodobil seznam oseb, skupin in organizacij, za katere

velja Skupno stališče 2001/931. V točki 1 Priloge k Skupnemu stališču 2002/976 je prvič navedeno ime tožeče stranke, ki je navedeno tako:

„FAHAS, Sofiane Yacine, rojen 10. septembra 1971 v Alžiru (Alžirija) (član al-Takfira in al-Hijre).“

- ¹³ Po 12. decembru 2002 so si sledile številne odločbe, v katerih je bilo ime tožeče stranke navedeno na seznamu iz člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (v nadaljevanju: sporni seznam) in katerih posledica je bila med drugim zamrznitev sredstev. Izpostaviti je treba tiste, na katere se sklicujejo stranke tega spora.
- ¹⁴ Svet je 12. decembra 2002 sprejel Sklep 2002/974/ES o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in o razveljavitvi Sklepa 2002/848/ES (UL L 337, str. 85). V skladu s členom 1 Sklepa 2002/974 je ime tožeče stranke navedeno na spornem seznamu.
- ¹⁵ Svet je 2. aprila 2004 sprejel Skupno stališče 2004/309/SZVP, s katerim je bilo posodobljeno Skupno stališče 2001/931 in razveljavljeno Skupno stališče 2003/906/SZVP (UL L 99, str. 61). Na priloženem seznamu je navedeno ime tožeče stranke. Svet je istega dne sprejel Sklep 2004/306/ES o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in o razveljavitvi Sklepa 2003/902/ES (UL L 99, str. 28).

- 16 V skladu s Sklepom 2006/379/ES z dne 29. maja 2006 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2005/930/ES (UL L 144, str. 21) je ime tožeče stranke še naprej navedeno na spornem seznamu.
- 17 Svet je v Sklepu 2006/1008/ES z dne 21. decembra 2006 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 (UL L 379, str. 123, popravek UL 2007, L 150, str. 16) ugotovil, da bi bilo treba na sporni seznam, določen s Sklepom 2006/379, dodati imena drugih oseb, skupin in organizacij, ne da bi bilo treba ta seznam razveljaviti. Ime tožeče stranke v Sklepu 2006/1008 ni navedeno.
- 18 V skladu s Sklepom Sveta 2008/583/ES z dne 15. julija 2008 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2007/868/ES (UL L 188, str. 21, v nadaljevanju: izpodbijani sklep) se ime tožeče stranke še naprej pojavlja na spornem seznamu.

Postopek in predlogi strank

- 19 Tožeča stranka je 20. februarja 2007 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.
- 20 Tožba je bila sprva usmerjena zoper Sklep 2002/848 in vse pozneje sprejete sklepe, vključno s Sklepom 2006/1008.

- ²¹ Tožeča stranka je 30. marca 2007 odpravila napake v tožbi in se omejila izključno na Sklep 2006/1008.
- ²² Svet je z ločeno vlogo, vloženo v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 20. junija 2007, v skladu s členom 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča vložil ugovor nedopustnosti. S sklepom predsednika drugega senata Splošnega sodišča z dne 22. septembra 2008 je bil ugovor nedopustnosti združen z odločanjem o temelju.
- ²³ Splošno sodišče je 1. oktobra 2008 v okviru ukrepov procesnega vodstva iz člena 64 Poslovnika tožečo stranko vprašalo, ali želi prilagoditi svoje predloge in tožbene razloge, glede na to da je bil sprejet izpodbijani sklep. Tožeča stranka je 17. oktobra 2008 prilagodila svoje predloge, tako da je bila tožba usmerjena izključno zoper izpodbijani sklep.
- ²⁴ Italijanska republika je v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 2. aprila 2009 vložila predlog za intervencijo v tej zadevi v podporo predlogom Sveta. Predsednik drugega senata Splošnega sodišča je s sklepom z dne 14. maja 2009 po zaslišanju strank to intervencijo dovolil na podlagi člena 116(6) Poslovnika.

25 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- izpodbijani sklep razglasi za ničnega v delu, v katerem se nanaša nanjo, in naj razglasi, da se ta zanjo ne uporablja;
- Svetu naloži, naj je ne omenja v svojih prihodnjih sklepih o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001, ki bodo sledili izpodbijani odločbi, dokler ne bo s pravno-močno sodno odločbo ugotovljeno, da je član „Al-Takfira“ in „Al-Hijre“ ali da na drugačen način podpira terorizem;
- Svetu naloži plačilo odškodnine zaradi povzročene škode, ki ne sme biti nižja od 2000 EUR;
- Svetu naloži plačilo stroškov.

26 Svet Splošnemu sodišču predlaga, naj:

- zavrne predlog tožeče stranke, s katerim ta predlaga razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa, kot neutemeljen;
- zavrže odškodninski zahtevek tožeče stranke kot nedopusten ali, v vsakem primeru, kot neutemeljen;

- zavrže predlog za izdajo začasne odredbe, ki ga je vložila tožeča stranka, kot nedopusten;
- tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

²⁷ Italijanska republika podpira predloge Sveta.

Pravo

1. Predlog za razglasitev ničnosti izpodbijanega sklepa

Dopustnost

Predlog za izdajo začasne odredbe

²⁸ Svet se sklicuje na nedopustnost predloga tožeče stranke, da naj se Svetu v bistvu prepove, da vključi njeno ime v prihodnje sezname do izdaje pravnomočne sodne odločbe, s katero bi bilo ugotovljeno, da podpira terorizem.

²⁹ Ta predlog je treba razlagati kot predlog za dajanje navodil Svetu. V zvezi s tem je treba opozoriti, da v okviru tožbe na podlagi člena 230 ES Splošno sodišče ni pristojno za dajanje navodil institucijam (glej v tem smislu sklep Splošnega sodišča z dne 29. novembra 1993 v zadevi Koelman proti Komisiji, T-56/92, Recueil, str. II-1267, točka 18, in sodbo Splošnega sodišča z dne 15. septembra 1998 v združenih zadevah European Night Services in drugi proti Komisiji, T-374/94, T-375/94, T-384/94 in T-388/94, Recueil, str. II-3141, točka 53).

³⁰ Predlog za dajanje navodil Svetu je torej treba zavreči kot nedopusten.

Upravičenost tožeče stranke, da ukrepa zoper prvotni izpodbijani sklep

– Trditve strank

³¹ Svet meni, da je tožba nedopustna v delu, v katerem se nanaša na predlog za razglasitev ničnosti Sklepa 2006/1008, saj ta sklep tožeče stranke posamično ne zadeva, ker njeno ime ni navedeno v Prilogi. Svet meni, da Sklep 2006/1008 ne razveljavlja Sklepa 2006/379, ampak le dodaja imena na seznam, ki je bil vzpostavljen z zadnjim

sklepom, ki ostaja v veljavi. Po mnenju Sveta sprememba predlogov ne more vplivati na nedopustnost prvotne tožbe.

- ³² Tožeča stranka trdi, da je tožba zoper Sklep 2006/1008 dopustna, saj jo posamično zadeva, ne glede na to, da v njej ni izrecne navedbe njenega imena. Tožeča stranka šteje Sklep 2006/1008 za razširitev seznama iz Priloge k Sklepu 2006/379.

– Presoja Splošnega sodišča

- ³³ Svet trdi, da je tožba zoper Sklep 2006/1008 nedopustna, ker tožeča stranka v njem ni navedena. Ugotoviti je namreč treba, da v Sklepu 2006/1008 ime tožeče stranke ni izrecno navedeno. Preveriti je torej treba, ali tožečo stranko ta sklep neposredno in posamično zadeva. V zvezi s tem je treba poudariti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso oseba, ki ni naslovnik akta, lahko trdi, da jo v skladu s členom 230, četrti odstavek, ES akt posamično zadeva samo, če ta akt nanjo vpliva zaradi njenih posebnih lastnosti ali zaradi dejanskega položaja, ki jo označuje v odnosu do vseh drugih oseb in jo zaradi tega individualizira podobno, kot če bi bila naslovnik tega akta (sodba Sodišča z dne 15. julija 1963 v zadevi Plaumann proti Komisiji, 25/62, Recueil, str. 197, str. 223).
- ³⁴ Predhodno je treba opozoriti, da Sklep 2006/1008 ne razveljavlja Sklepa 2006/379, ampak dodaja nekatera imena in organizacije na seznam, določen s tem sklepom.

35 Presoja dopustnosti tožbe, vložene zoper Sklep 2006/1008, je treba opraviti ob upoštevanju dveh glavnih preudarkov. Prvič, Svet mora ponovno proučiti sporni seznam najmanj enkrat na šest mesecev v skladu s členom 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931. Drugič, iz uvodne izjave 2 Sklepa 2006/1008 je razvidno, da ta dopolnjuje seznam, določen s Sklepom 2006/379, ne da bi ga razveljavljal. To je izraz volje Sveta, da ohrani ime tožeče stranke na spornem seznamu, kar povzroči ohranitev zamrznitve njenih sredstev. Ker je bila tožeča stranka navedena v Sklepu 2006/379, je treba posledično šteti, da jo prav tako neposredno in posamično zadeva Sklep 2006/1008.

36 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba ugovor nedopustnosti, ki ga je vložil Svet, zavrniti, in da je treba tožbo šteti za dopustno v delu, v katerem se nanaša na Sklep 2006/1008, v skladu s sodno prakso Othman (sodba Splošnega sodišča z dne 11. junija 2009 v zadevi Othman proti Svetu in Komisiji, T-318/01, ZOdl., str. II-1627, točka 53). Šteti je treba, da je prošnja za spremembo predlogov z dne 17. oktobra 2008 torej prav tako dopustna in da se ta tožba nanaša na zakonitost izpodbijanega sklepa, kar med strankama ni sporno in kar je bilo vneseno tudi v zapisnik z obravnave.

Vsebinska presoja

37 Očitke tožeče stranke je treba razvrstiti v dva tožbena razloga, in sicer, prvič, tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev temeljnih pravic tožeče stranke in obveznosti obrazložitve, in drugič, tožbeni razlog, ki se nanaša na napačno presojo in zlorabo pooblastil s strani Sveta.

Prvi tožbeni razlog: kršitev temeljnih pravic in obveznosti obrazložitve

– Trditve strank

³⁸ Tožeča stranka meni, da je namen jamstva pravice do obrambe dobro izvajanje pravice do učinkovitega sodnega varstva. Uredba št. 2580/2001 in Skupno stališče 2001/931, na katerega napotuje navedena uredba, naj ne bi določala postopka za sporočitev izpodbijanega sklepa in obremenilnih elementov, ki so vodili do navedbe tožeče stranke na spornem seznamu. V tej uredbi poleg tega ni bilo določeno predhodno ali naknadno zaslišanje zainteresirane stranke, ki bi lahko vodilo do črtanja njenega imena s spornega seznama. Tožeča stranka meni, da torej ni imela priložnosti predstaviti obrambe v zvezi z navedbo njenega imena na spornem seznamu. Meni, da so ji bile z naložitvijo zamrznitve njenih sredstev z izpodbijanim sklepom naložene gospodarske in finančne sankcije. V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča pravice do obrambe pomenijo temeljno načelo prava Skupnosti, ki mora biti vedno zagotovljeno.

³⁹ Resolucija Varnostnega sveta 1373 (2001) naj ne bi določala nobenega postopka, ki bi omogočal izpodbijanje ukrepov zamrznitve sredstev. Naloga držav članic Organizacije združenih narodov je, da konkretno opredelijo osebe, skupine in organizacije, katerih sredstva je treba zamrzniti na podlagi te resolucije. Ker je nujna diskrecijska presoja Skupnosti, se od institucij Skupnosti načeloma zahteva spoštovanje pravice do obrambe zadevnih oseb (sodba Splošnega sodišča z dne 12. decembra 2006

v zadevi Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran proti Svetu, T-228/02, ZOdl., str. II-4665, v nadaljevanju: sodba OMPI, točka 101 in naslednje).

⁴⁰ Poleg tega naj bi bila s sprejetjem sklepa o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 kršena pravica tožeče stranke do učinkovitega sodnega varstva pravic, ki jih ima na podlagi pravnega reda Skupnosti. Konkretni razlogi, ki utemeljujejo navedbo imena tožeče stranke na spornem seznamu, naj tej ne bi bili sporočeni, s čimer ji je onemogočeno, da pravočasno vloži tožbo pri Splošnem sodišču.

⁴¹ Tožeča stranka navaja člen 253 ES, s katerim je Svetu naložena obrazložitev aktov, ki jih sprejme. Izpodbijana odločba naj ne bi bila obrazložena. V skladu z ustaljeno sodno prakso naj bi bil namen obveznosti obrazložitve aktov, ki posegajo v položaj, ta, da se zainteresirani stranki da dovolj podatkov. Tej stranki mora biti omogočeno, da ugotovi, ali je sklep utemeljen ali pa so morebiti v njem napake. To je za zainteresirano stranko edini način, da ugotovi, ali lahko izpodbija veljavnost sklepa pred sodiščem Skupnosti, za to sodišče pa način, da izvršuje nadzor zakonitosti (sodba Sodišča z dne 2. oktobra 2003 v zadevi Corus UK proti Komisiji, C-199/99 P, Recueil, str. I-11177, točka 145). Poleg tega naj akt, ki posega v položaj, ne bi bil vročen tožeči stranki. Nazadnje, tožeča stranka meni, da sklicevanje Sveta na postopek preiskave, ki je bil v zvezi z njo začet v Italiji, ne pomeni zadostne utemeljitve.

⁴² Tožeča stranka preventivno trdi, da navedba člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in člena 1, od (4) do (6), Skupnega stališča 2001/931 ni zadostna utemeljitev izpodbijanega sklepa.

- 43 Tožeča stranka v odgovoru na pisno vprašanje Splošnega sodišča navaja kršitev splošnih načel prava Skupnosti, ki naj bi izhajala iz pravice do poštenega sojenja, pravice do nepristranskega sodišča, načela domneve nedolžnosti in lastninske pravice, ki jih varuje Konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), brez dodatnih pojasnil. Nazadnje, tožeča stranka v repliki navaja, da ji je prepovedano delati.
- 44 Svet ob podpori intervenientke izpodbija trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v podporo prvemu tožbenemu razlogu.

– Presoja Splošnega sodišča

- 45 V skladu z ustaljeno sodno prakso so temeljne pravice del splošnih pravnih načel, katerih spoštovanje zagotavlja sodišče Skupnosti. V ta namen se Sodišče in Splošno sodišče zgledujeta po ustavnih tradicijah, ki so skupne državam članicam, in po podatkih iz mednarodnih pogodb o varstvu človekovih pravic, pri katerih so države članice sodelovale ali h katerim so pristopile. EKČP ima pri tem poseben pomen (glej sodbo Sodišča z dne 26. junija 2007 v zadevi *Ordre des barreaux francophones et germanophone* in drugi, C-305/05, ZOdl., str. I-5305, točka 29 in navedena sodna praksa).
- 46 Iz sodne prakse prav tako izhaja, da je spoštovanje človekovih pravic pogoj za zakonitost aktov Skupnosti (mnenje Sodišča z dne 28. marca 1996, 2/94, *Recueil*, str. I-1759, točka 34) in da v Skupnosti niso dopustni ukrepi, ki niso združljivi s spoštovanjem človekovih pravic (glej sodbo Sodišča z dne 12. junija 2003 v zadevi *Schmidberger*,

C-112/00, Recueil, str. I-5659, točka 73 in navedena sodna praksa).

- ⁴⁷ Kar zadeva spoštovanje pravice do obrambe, je v skladu z ustaljeno sodno prakso v vsakem postopku zoper osebo, ki lahko pripelje do akta, ki posega v položaj te osebe, spoštovanje pravice do obrambe temeljno načelo prava Skupnosti in ga je treba zagotoviti, tudi če zadevni postopek sploh ni urejen. To načelo zahteva, da se vsaki osebi, ki bi ji lahko bila naložena sankcija, omogoči, da ustrezno predstavi svoje stališče o dejstvih, ki so ji v breme in utemeljujejo sankcijo (glej sodbo OMPI, točka 91 in navedena sodna praksa).
- ⁴⁸ V okviru sklepa o zamrznitvi sredstev splošno načelo spoštovanja pravice do obrambe zahteva, da – razen če temu nasprotujejo nujni preudarki v zvezi z varnostjo v Skupnosti ali njenih državah članicah ali v zvezi z vodenjem njihovih mednarodnih odnosov – se dejstva v breme zadevni osebi tej kar najobsežneje sporočijo hkrati s sprejetjem prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev ali takoj, ko je mogoče, po sprejetju takega sklepa. Z enako izjemo je treba zadevni osebi pred sprejetjem vsakega poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev posredovati nova dejstva v njeno breme in jo o njih zaslišati (sodba OMPI, točka 137).
- ⁴⁹ V obravnavanem primeru je Svet tožeči stranki obrazložitev razlogov poslal 3. januarja 2008, po sprejetju Sklepa Sveta 2007/868/ES z dne 20. decembra 2007 o izvajanju člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 in razveljavitvi Sklepa 2007/445/ES (UL L 340, str. 100), katerega besedilo je bilo enako besedilu prejšnjih sklepov, v katerih je bilo navedeno njeno ime. Tožeča stranka je predložila stališča v dopisu z dne 14. marca 2008. Svet je proučil vsebino tega dopisa in z izpodbijanem sklepom odločil, da

ime tožeče stranke ohrani na spornem seznamu. V dopisu, ki je bil tožeči stranki poslan 15. julija 2008 in v katerega sta bila vključena izpodbijani sklep in obrazložitev razlogov, ki je bila enaka obrazložitvi prejšnjih sklepov, v katerih je bilo navedeno ime tožeče stranke, je Svet navedel, da je po proučitvi dopisa tožeče stranke z dne 14. marca 2008 ugotovil, da v spisu ni bilo nobenega novega elementa, ki bi upravičeval spremembo njenega položaja, in da utemeljitev, ki je bila predhodno sporočena tožeči stranki, ostane veljavna. Iz tega izhaja, da je Svet v zvezi s pravico do zaslišanja tožeči stranki dal možnost, da predloži stališča glede obrazložitve razlogov.

50 Iz navedenega izhaja, da je treba očitek, ki se nanaša na kršitev pravice do obrambe tožeče stranke in zlasti njene pravice do zaslišanja, zavreči.

51 Glede kršitve obveznosti obrazložitve, ki jo navaja tožeča stranka, je navedena obveznost nujno povezana z načelom spoštovanja pravice do obrambe. V zvezi s tem je treba poudariti, da je namen obveznosti obrazložitve nekega akta, ki posega v položaj, po eni strani, dati zadevni osebi na voljo dovolj podatkov za ugotovitev, ali je akt dobro utemeljen in ali vsebuje morebitne napake, na podlagi katerih bi ta oseba lahko izpodbijala njegovo veljavnost pred sodiščem Skupnosti, in po drugi strani, da zadevni osebi omogoči izvajanje nadzora nad zakonitostjo tega akta (zgoraj navedena sodba Sodišča Corus UK proti Komisiji, točka 145, in sodba z dne 28. junija 2005 v združenih zadevah Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, C-189/02 P, C-202/02 P, od C-205/02 P do C-208/02 P in C-213/02 P, ZOdl., str. I-5425, točka 462).

52 Namen jamstva, ki se v okviru sprejetja sklepa o zamrznitvi sredstev na podlagi člena 2(3) Uredbe št. 2580/2001 nanaša na dolžnost obrazložitve, in omejitve tega jamstva, ki jih je v takem okviru mogoče zakonito postaviti zainteresiranim subjektom, je Splošno sodišče opredelilo v sodbi OMPI (točke od 138 do 151).

- 53 Zlasti iz točk od 143 do 146 in 151 sodbe OMPI izhaja, da se morata obrazložitev prvotnega sklepa o zamrznitvi sredstev in obrazložitev poznejših sklepov sklicevati ne le na pravne pogoje za uporabo Uredbe št. 2580/2001, in sicer zlasti obstoj sklepa pristojnega nacionalnega organa, temveč tudi na specifične in konkretne razloge, zaradi katerih Svet pri svojem izvrševanju diskrecijske pravice za presojo meni, da se mora ukrep zamrznitve sredstev nanašati na zainteresirani subjekt.
- 54 Poleg tega tako iz točke 145 sodbe OMPI kot iz člena 1(6) Skupnega stališča 2001/931, na katerega napotuje tudi člen 2(3) Uredbe št. 2580/2001, izhaja, da če je treba po poznejših sklepih o zamrznitvi sredstev „preverjati“ položaj zainteresiranega subjekta, je to zato, da se zagotovi, da ohranitev njegovega imena na seznamu „ostane utemeljena“, če je potrebno na podlagi novih informacij ali dokazov.
- 55 Vendar je Splošno sodišče v zvezi s tem že odločilo, da kadar je obrazložitev poznejše odločbe o zamrznitvi premoženja v bistvu enaka obrazložitvi v prejšnji odločbi, v zvezi s tem lahko zadostuje preprosta izjava, še posebej kadar je zainteresirana oseba skupina ali organizacija (sodba Splošnega sodišča z dne 30. septembra 2009 v zadevi Sison proti Svetu, T-341/07, ZOdl., str. II-3625, točka 62 in navedena sodna praksa).
- 56 V obravnavanem primeru je iz obrazložitve razlogov, priložene dopisu, s katerim je bil vročen izpodbijani sklep, razvidno, da vključitev imena tožeče stranke na sporni seznam temelji na tem, da je preiskovalni sodnik v Neaplju v zvezi s tožečo stranko 9. oktobra 2000 izdal začasni nalog za prijetje. Tožeča stranka je obtožena, da je sodelovala pri zaroti, z namenom, da bi v Italiji oblikovala celico skupine „Al-Takfir in

Al-Hijra“ (Al Takfir Wal Hijra), ki v Alžiriji deluje od leta 1992 in podpira teroristične dejavnosti in trgovino z orožjem ter ponarejanje dokumentov v korist terorističnih skupin v Alžiriji. Ta italijanska sodna preiskava je že bila v teku, kar utemeljuje vključitev tožeče stranke na sporni seznam, priložen Skupnemu stališču 2001/931.

57 Poleg tega je treba opozoriti na široka pooblastila za presojo, ki jih ima Svet na voljo glede okoliščin, ki jih je treba upoštevati pri sprejetju ali ohranitvi ukrepa zamrznitve sredstev. V teh okoliščinah od Sveta ni mogoče zahtevati, da čim podrobneje navede, kako zamrznitev sredstev tožeče stranke konkretno prispeva k boju proti terorizmu, ali da predloži dokaze za to, da bi tožeča stranka ta sredstva lahko uporabila za to, da bi v prihodnosti izvršila ali poskusila izvršiti teroristična dejanja (zgoraj navedeni sodbi OMPI, točka 159, in Sison proti Svetu, točki 65 in 66).

58 Ob upoštevanju navedenega je treba očitek v zvezi s kršitvijo obveznosti obrazložitve zavrniti.

59 Tožeča stranka poleg tega trdi, da ji ni bilo zagotovljeno učinkovito sodno varstvo. V skladu z ustaljeno sodno prakso je načelo učinkovitega sodnega varstva splošno načelo prava Skupnosti, ki izhaja iz skupnih ustavnih tradicij držav članic in je potrjeno v členih 6 in 13 EKČP, prav tako pa v členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah, razglashene 7. decembra 2000 v Nici (UL C 364, str. 1) (sodba Sodišča z dne 13. marca 2007 v zadevi Unibet, C-432/05, ZOdl., str. I-2271, točka 37).

60 Poleg tega je treba ob upoštevanju sodne prakse Sodišča na drugih področjih (sodba Sodišča z dne 15. oktobra 1987 v zadevi Heylens in drugi, 222/86, Recueil, str. 4097, točka 15, in zgoraj navedena sodba Dansk Rørindustri in drugi proti Komisiji, točki 462 in 463) v obravnavanem primeru ugotoviti, da učinkovitost sodnega nadzora – ki mora predvidevati možnost, da se nanaša zlasti na zakonitost razlogov, v tem primeru za vključitev imena posameznika ali organizacije na sporni seznam, priložen k Skupnemu stališču 2001/931, in ki povzroči, da se tem naslovnikom v celoti naložijo omejevalni ukrepi – vključuje to, da mora zadevni organ Skupnosti zadevnega posameznika oziroma organizacijo kar najbolj obvestiti o razlogih ob sprejetju odločitve o vključitvi ali vsaj čim hitreje po odločitvi, da naslovnikom omogoči pravočasno vložitev pravnega sredstva. Za poznejše sklepe o zamrznitvi sredstev, ki jih je Svet sprejel v okviru preverjanja – ki se izvede v rednih časovnih obdobjih najmanj enkrat na šest mesecev – upravičenosti ohranitve zadevnih oseb na spornem seznamu, ki ga določa člen 1(6) Skupnega stališča 2001/931, ni več potrebe po učinku presenečenja, ki bi zagotovil učinkovitost sankcij. Zato je treba pred vsakim poznejšim sklepom o zamrznitvi sredstev omogočiti novo zaslišanje in po potrebi obvestiti o novih bremenilnih dejstvih (sodba OMPI, točka 131; v zvezi s tem glej sodbo Sodišča z dne 3. septembra 2008 v združenih zadevah Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji, C-402/05 P in C-415/05 P, ZOdl., str. I-6351, točka 338, in sodbo Splošnega sodišča z dne 11. julija 2007 v zadevi Sison proti Svetu, T-47/03, neobjavljena v ZOdl., točki 212 in 213).

61 Iz točk 55 in 56 zgoraj je razvidno, da sta bila izpodbijani sklep in obrazložitev razlogov tožeči stranki sporočena z dopisom z dne, ki je dan sprejetja navedenega sklepa. Svet je s tem ravnanjem omogočil tožeči stranki, da zaščiti svoje pravice in da se ob poznavanju zadeve odloči, ali bi bilo primerno zadevo predložiti sodišču Skupnosti, ter da sodišču Skupnosti popolnoma omogoči nadzor nad zakonitostjo izpodbijane odločbe.

62 Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba v obravnavanem primeru očitek v zvezi z učinkovitim sodnim varstvom zavrni.

- ⁶³ V zvezi z načelom domneve nedolžnosti, določenim v členu 6(2) EKČP in v členu 48(1) Listine Unije o temeljnih pravicah, je treba ugotoviti, da to načelo predstavlja temeljno pravico, ki posameznikom daje pravice, katerih spoštovanje zagotavlja sodišče Skupnosti (sodbi Splošnega sodišča z dne 4. oktobra 2006 v zadevi Tillack proti Komisiji, T-193/04, ZOdl., str. II-3995, točka 121, in z dne 12. oktobra 2007 v zadevi Pergan Hilfsstoffe für industrielle Prozesse proti Komisiji, T-474/04, ZOdl., str. II-4225, točka 75).
- ⁶⁴ Spoštovanje domneve nedolžnosti zahteva, da vsaka obdolžena oseba velja za nedolžno, dokler ni v skladu z zakonom dokazana njena krivda. To načelo pa ne nasprotuje sprejetju varstvenih ukrepov, ki niso sankcije in v ničemer ne vplivajo na nedolžnost ali krivdo osebe, ki je v njih navedena. Te varstvene ukrepe mora med drugim določati zakon, sprejeti jih mora pristojni organ in biti morajo časovno omejeni (glej v tem smislu sodbo Splošnega sodišča z dne 2. septembra 2009 v združenih zadevah El Morabit proti Komisiji, T-37/07 in T-323/07, neobjavljena v ZOdl., točka 40).
- ⁶⁵ Člen 2 Skupnega stališča 2001/931 določa, da Skupnost odredi zamrznitev sredstev skupin in organizacij, naštetih na seznamu iz člena 1(4). Na tej podlagi je zamrznitev sredstev, ki je naložena v zvezi s tožečo stranko, določena z zakonodajo Skupnosti.
- ⁶⁶ V skladu s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931 mora Svet ponovno proučiti seznam v rednih obdobjih, najmanj enkrat vsakih šest mesecev, da se prepriča, ali je ohranitev imena navedenih skupin ali organizacij na seznamu še naprej utemeljena. Na tej podlagi je zamrznitev sredstev v zvezi s tožečo stranko sprejel pristojni organ in je časovno omejena.

- ⁶⁷ Poleg tega je treba opozoriti, da zadevni omejevalni ukrepi, ki jih je sprejel Svet v okviru boja proti terorizmu, ne pomenijo zasega premoženja zainteresiranih strank, ker bi bilo to premoženje kriminalnega izvora, temveč preventivno zamrznitev. Ti ukrepi torej ne pomenijo sankcije in poleg tega ne zajemajo nobene tovrstne obtožbe (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Splošnega sodišča z dne 11. julija 2007 v zadevi Sison proti Svetu, točka 101).
- ⁶⁸ Sklep Sveta, ki izvira zlasti iz odločbe pristojnega nacionalnega organa, namreč ne pomeni ugotovitve, da je bila določena kršitev dejansko storjena, temveč se sprejme v okviru in za potrebe upravnega postopka, ki ima preventivni namen, ter zgolj s ciljem, da se Svetu omogoči učinkovito izvajanje boja proti financiranju terorizma.
- ⁶⁹ V zvezi s tem je treba opozoriti, da v primeru uporabe členov 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in 2(3) Uredbe št. 2580/2001, namreč določb, ki vzpostavljajo posebno obliko sodelovanja med Svetom in državami članicami v okviru skupnega boja proti terorizmu, to načelo za Svet pomeni, da se mora čim bolj opreti na presojo pristojnega nacionalnega organa, zlasti če gre za sodni organ, in sicer v zvezi z obstojem „trdnih in zaupanja vrednih dokazov ali indicev“, s katerimi je utemeljena odločitev (sodba OMPI, točka 124).
- ⁷⁰ Iz dejstev obravnavanega primera je razvidno, da je Svet ukrepal v skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in Uredbo št. 2580/2001. Z opiranjem na

odločbo preiskovalnega sodnika države članice in s sporočitvijo – z dopisom z dne 15. julija 2008 – razlogov za vključitev tožeče stranke na sporni seznam je Svet spoštoval obveznosti, ki so mu naložene v skladu z ureditvijo Skupnosti.

- 71 Iz vsega navedenega izhaja, da je treba v obravnavanem primeru očitek, ki se nanaša na kršitev načela domneve nedolžnosti, zavrniti.

- 72 V zvezi z domnevno kršitvijo pravice do nepristranskega sodišča in spoštovanjem pravice do poštenega sojenja, tožeča stranka ni predložila dovolj dokazov, ki bi podpirali njene trditve. Te očitke je treba zavreči na podlagi člena 44(1)(c) Poslovnika Splošnega sodišča. V vsakem primeru je treba opozoriti, da Splošno sodišče ni pristojno za nadzor nad spoštovanjem nacionalnega kazenskega postopka. Tak nadzor je namreč naloga le italijanskih organov ali, po tožbi zainteresirane stranke, pristojnega nacionalnega sodišča. Načeloma se tudi Svet ni dolžan izreči o pravilnosti postopka zoper zadevno osebo, ki je pripeljal do omenjene odločitve, predvidene z veljavnim pravom države članice, ali o spoštovanju temeljnih pravic zadevne osebe s strani nacionalnih organov. Dejansko ta pooblastila pripadajo izključno pristojnim nacionalnim sodiščem ali, po potrebi, Evropskemu sodišču za človekove pravice (glej sodbo OMPI, točka 121, in po analogiji sodbo Splošnega sodišča z dne 10. aprila 2003 v zadevi Le Pen proti Parlamentu, T-353/00, Recueil, str. II-1729, točka 91, potrjeno na podlagi pritožbe s sodbo Sodišča z dne 7. julija 2005 v zadevi Le Pen proti Parlamentu, C-208/03 P, ZOdl., str. I-6051).

- 73 Glede omejitev lastninske pravice in pravice do opravljanja gospodarske dejavnosti, ki jih navaja tožeča stranka, je treba ugotoviti, da v skladu z ustaljeno sodno prakso

temeljne pravice niso absolutne prednostne pravice in da je lahko njihovo izvajanje predmet omejitev, utemeljenih z razlogi v splošnem interesu, ki jim sledi Skupnost. Tako ima vsak gospodarski ali finančni omejevalni ukrep po definiciji učinke, ki posegajo v lastninsko pravico in svobodo opravljanja poklicne dejavnosti in tako povzročajo škodo zlasti subjektom, ki opravljajo dejavnosti, ki naj bi jih zadevni omejevalni ukrepi preprečevali. Pomen ciljev spornih predpisov lahko utemelji negativne, celo precejšnje posledice za nekatere subjekte (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 30. julija 1996 v zadevi Bosphorus, C-84/95, Recueil, str. I-3953, točke od 21 do 23, in zgoraj navedeno sodbo Kadi in Al Barakaat International Foundation proti Svetu in Komisiji, točki 355 in 361).

⁷⁴ V obravnavanem primeru sta svoboda opravljanja gospodarske dejavnosti in lastninska pravica tožeče stranke zaradi sprejetja izpodbijanega sklepa zelo omejeni, saj tožeča stranka ne more razpolagati s svojimi sredstvi, ki so na ozemlju Skupnosti, razen na podlagi posebnih dovoljenj. Vendar zaradi bistvenega pomena ohranjanja mednarodnega miru in varnosti nastale težave niso neustrezne ali nesorazmerne glede na zastavljene cilje, zlasti ker so v členu 5 Uredbe št. 2580/2001 določene nekatere izjeme, ki subjektom, ki so predmet ukrepov zamrznitve sredstev, omogočajo plačevanje bistvenih stroškov (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo El Morabit proti Svetu, točka 62).

⁷⁵ Iz zgoraj navedenega izhaja, da je treba tožbeni razlog, ki se nanaša na kršitev temeljnih pravic in kršitev obveznosti obrazložiti, zavrniti.

Drugi tožbeni razlog: napačna presoja in zloraba pooblastil

– Trditve strank

- ⁷⁶ Po mnenju tožeče stranke sklicevanje Sveta na italijanski sodni postopek, prekinjen od leta 2001, ne pomeni zadostne utemeljitve za ohranitev njenega imena na spornem seznamu. Meni, da je ta postopek končan, ona sama pa nedolžna.
- ⁷⁷ Tožeča stranka torej navaja napačno presojo glede svoje vključenosti v teroristične dejavnosti in zlorabo pooblastil s strani Sveta.
- ⁷⁸ Svet ob podpori intervenientke izpodbija vse trditve, ki jih tožeča stranka navaja v podporo drugemu tožbenemu razlogu.

– Presoja Splošnega sodišča

- ⁷⁹ V zvezi z domnevno napačno presojo, ki jo navaja tožeča stranka – kot je Sodišče prve stopnje navedlo že v točkah 115 in 116 sodbe OMPI – so s tem dejanske in pravne okoliščine, od katerih je odvisna uporaba ukrepa zamrznitve sredstev za osebo, skupino ali organizacijo, določene v členu 2(3) Uredbe št. 2580/2001.

80 V obravnavanem primeru je upoštevana zakonodaja določena v členu 2(3) Uredbe št. 2580/2001, v skladu s katerim Svet soglasno določi, pregleda in spremeni seznam oseb, skupin in organizacij, za katere velja ta uredba, v skladu z določbami člena 1, od (4) do (6), Skupnega stališča 2001/931. Zadevni seznam mora biti v skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 tako sestavljen na podlagi natančnih informacij ali podatkov iz spisa, iz katerih izhaja, da je pristojni organ sprejel sklep glede zadevnih oseb, skupin ali organizacij, pri katerem gre za začetek preiskave ali kazenski pregon zaradi terorističnega dejanja, poskusa storitve takega dejanja ali sodelovanja pri njem oziroma omogočanja njegove lažje izvedbe, pri čemer se je oprl na resne in zaupanja vredne dokaze in indice, oziroma gre za obsodbo za tovrstno ravnanje. Izraz „pristojni organ“ pomeni pravosodni organ oziroma, če pravosodni organi na tem področju nimajo nobene pristojnosti, ustrezen pristojni organ na tem področju. Poleg tega je treba v skladu s členom 1(6) Skupnega stališča 2001/931 imena oseb in organizacij na seznamu v prilogi preverjati v rednih obdobjih in najmanj enkrat na šest mesecev, da se zagotovi utemeljenost njihove ohranitve na seznamu (sodba OMPI, točka 116).

81 Splošno sodišče je v točki 117 sodbe OMPI in v točki 131 sodbe Splošnega sodišča z dne 23. oktobra 2008 v zadevi People's Mojahedin Organization of Iran proti Svetu (T-256/07, ZOdl., str. II-3019, v nadaljevanju: PMOI) iz teh določb izvedlo, da postopek, ki lahko privede do ukrepa zamrznitve sredstev na podlagi ustrezne ureditve, poteka na dveh ravneh, na nacionalni ravni in ravni Skupnosti. Najprej mora pristojni nacionalni organ, načeloma sodni, glede zadevne osebe sprejeti odločitev, ki je skladna z opredelitvijo iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. Če gre za odločitev o začetku preiskave ali o pregonu, mora ta imeti podlago na trdnih in verodostojnih dokazih in indicijah. Drugi korak je, da mora Svet soglasno sprejeti sklep o vključitvi osebe na sporni seznam, in sicer na podlagi natančnih podatkov ali dejstev iz dosjeja, ki izkazujejo, da je bila sprejeta taka odločitev. Svet mora zatem v rednih časovnih obdobjih najmanj enkrat na šest mesecev preveriti, da je ohranitev imena zadevnega subjekta na spornem seznamu upravičena. V tem pogledu preverjanje obstoja odločitve

nekega nacionalnega organa, ki je skladna z omenjeno opredelitvijo, pomeni bistveni predhodni pogoj za to, da Svet sprejme prvotni sklep o zamrznitvi sredstev, medtem ko je preverjanje prihodnjih stanj, pridržano temu sklepu na nacionalni ravni, nujno potrebno v okviru sprejetja poznejšega sklepa o zamrznitvi sredstev.

- ⁸² Kot je bilo odločeno v točki 134 sodbe PMOI, je dokazno breme za to, da zamrznitev sredstev osebe, skupine ali organizacije z vidika zadevne ureditve ostane pravno utemeljena, in sicer na strani Sveta, vendar je predmet tega dokazovanja na ravni postopka Skupnosti o zamrznitvi sredstev relativno omejen. Pri poznejšem sklepu o zamrznitvi sredstev po ponovnem preverjanju se dokazno breme v bistvu nanaša na vprašanje, ali je zamrznitev sredstev – ob upoštevanju vseh pomembnih okoliščin tega primera in zlasti posledic v zvezi z navedeno odločbo pristojnega nacionalnega organa – še vedno utemeljena.

- ⁸³ Glede nadzora, ki ga izvaja Splošno sodišče, je to v točki 159 sodbe OMPI priznalo, da ima Svet na voljo široka pooblastila za presojo v zvezi z okoliščinami, ki jih je treba upoštevati pri sprejetju ukrepov ekonomskih in finančnih sankcij na podlagi členov 60 ES, 301 ES in 308 ES, skladno s skupnim stališčem, sprejetim na podlagi skupne zunanje in varnostne politike. To pooblastilo za presojo se nanaša zlasti na preudarke glede smotrnosti, na katerih ti sklepi temeljijo. Čeprav je Splošno sodišče Svetu na tem področju sicer priznalo pooblastila za presojo, to ne pomeni, da ne sme preveriti razlage upoštevanih informacij s strani te institucije. Dejansko mora sodišče Skupnosti preveriti ne le vsebinsko natančnost navedenih dokazov, njihovo zanesljivost in doslednost, ampak tudi, ali ti dokazi vsebujejo vse ustrezne informacije, ki jih je treba upoštevati pri presoji situacije, in ali lahko utemeljijo iz njih izvedene sklepe.

Vendar v okviru tega nadzora s svojo gospodarsko presojo ne more nadomestiti presoje Sveta (sodba PMOI, točka 138; glej po analogiji sodbo Sodišča z dne 22. novembra 2007 v zadevi Španija proti Lenzing, C-525/04 P, ZOdl., str. I-9947, točka 57 in navedena sodna praksa).

⁸⁴ Iz tega izhaja, da je treba preveriti, ali odločba preiskovalnega sodnika iz Neaplja izpolnjuje zahteve iz člena 1(4) Skupnega stališča 2001/931. V tej določbi je navedeno, da Svet opravi vključitev na seznam „na podlagi točnih podatkov ali gradiva iz s tem povezanega dosjeja, ki prikazuje, da je odločitev glede oseb, skupin ali organizacij sprejel pristojni organ, ne glede na to, ali gre za začetek preiskave ali pregon zaradi terorističnega dejanja, poskusa ali omogočanja takega dejanja ali sodelovanja pri njem s podlago na trdnih in zaupanja vrednih dokazih ali indicij ali obsodbe za taka dejanja. [...] V tem odstavku ‚pristojni organ‘ pomeni pravosodni organ, ali kjer pravosodni organi nimajo pristojnosti na področju, za katerega velja ta odstavek, enakovredni pristojni organ“.

⁸⁵ V obravnavanem primeru je pravosodni organ države članice, in sicer preiskovalni sodnik iz Neaplja, zoper tožečo stranko, obtoženo sodelovanja pri terorističnih dejavnostih na podlagi člena 1(3) Skupnega stališča 2001/931, izdal začasni nalog za prijetje.

⁸⁶ V zvezi s tem je treba opozoriti, da v primeru uporabe členov 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in 2(3) Uredbe št. 2580/2001, in sicer določb, ki vzpostavljajo posebno obliko sodelovanja med Svetom in državami članicami v okviru skupnega boja proti

terorizmu, načelo lojalnega sodelovanja za Svet pomeni, da se mora čim bolj opreti na presojo pristojnega nacionalnega organa, zlasti če gre za sodni organ in zlasti v zvezi z obstojem „trdnih in zaupanja vrednih dokazov ali indicev“, s katerimi je utemeljena odločitev tega organa (sodba OMPI, točka 124).

⁸⁷ Iz dejstev obravnavanega primera je razvidno, da je Svet ravnal v skladu s členom 1(4) Skupnega stališča 2001/931 in z Uredbo št. 2580/2001. Z opiranjem na odločbo nacionalnega sodišča in s sporočitvijo – z dopisom z dne 15. julija 2008 – razlogov za vključitev tožeče stranke na sporni seznam je Svet spoštoval obveznosti, ki so mu naložene v skladu z ureditvijo Skupnosti. Očitek v zvezi z napačno presojo je zato treba zavriniti.

⁸⁸ V zvezi z zlorabo pooblastil tožeča stranka ni predložila nobenega natančnega dokaza, ki bi potrjeval in dokazoval, da je institucija s sprejetjem izpodbijanega sklepa sledila drugemu cilju od tistega, glede katerega so ji bila podeljena pooblastila (glej v tem smislu sodbo Sodišča z dne 4. februarja 1982 v zadevi Buyl in drugi proti Komisiji, 817/79, Recueil, str. 245, točka 28). Vsekakor je iz vseh zgoraj navedenih preudarkov razvidno, da je Svet ravnal v okviru pristojnosti in pooblastil, ki so mu podeljena s Pogodbo in upoštevno zakonodajo Unije, tako da je treba očitek, ki se nanaša na zlorabo pooblastil, zavriniti.

⁸⁹ Glede na zgoraj navedeno je treba drugi tožbeni razlog zavriniti.

2. Odškodninski zahtevek

Trditve strank

- ⁹⁰ V zvezi z odškodninskim zahtevkom tožeča stranka meni, da je zaradi navedbe njenega imena na spornem seznamu utrpela veliko zasebno in poklicno škodo. Z ženo naj bi bila žrtvi „stigmatizacije“, ki naj bi škodovala njegovemu zasebnemu in družabnemu življenju. Ni mogel več pridobiti vizuma in delati v Nemčiji. Ker mu ni bilo očitano nobeno konkretno dejanje, se ne more braniti. Tožeča stranka torej zahteva odškodnino za nepremoženjsko škodo, določitev zneska te odškodnine pa prepušča presoji Splošnega sodišča. Meni, da je 2000 EUR minimalen znesek.
- ⁹¹ Svet meni, da je odškodninski zahtevek nedopusten, ker ni podprt z argumenti. Po dredno, Svet ob podpori intervenientke izpodbija vse trditve, ki jih je tožeča stranka navedla v podporo odškodninskemu zahtevku.

Presoja Splošnega sodišča

- ⁹² Splošno sodišče meni, da je primerno najprej proučiti utemeljenost odškodninskega zahtevka. Opozoriti je treba, da morajo biti v skladu z ustaljeno sodno prakso za nepogodbeno odgovornost Skupnosti za nezakonito ravnanje njenih organov v smislu člena 288, drugi odstavek, ES izpolnjeni vsi pogoji, in sicer nezakonitost ravnanja, ki se očita institucijam, resničnost škode in obstoj vzročne zveze med zatrjevanim

ravnanjem in uveljavljano škodo (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 14. decembra 2005 v zadevi FIAMM in FIAMM Technologies proti Svetu in Komisiji, T-69/00, ZOdl., str. II-5393, točka 85 in navedena sodna praksa).

- ⁹³ Ker so ti trije pogoji za nastanek odgovornosti kumulativni, neobstoj enega od njih zadostuje za zavrnitev odškodninske tožbe, ne da bi bilo treba obravnavati preostala pogoja (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 13. septembra 2006 v zadevi CAS Succhi di Frutta proti Komisiji, T-226/01, ZOdl., str. II-2763, točka 27 in navedena sodna praksa).
- ⁹⁴ V obravnavanem primeru so bile vse trditve, ki jih je tožeča stranka navedla, da bi dokazala nezakonnost izpodbijanega sklepa, proučene in zavrnjene. V teh okoliščinah torej odgovornost Unije ne more nastati na podlagi domnevne nezakonnosti izpodbijanega sklepa.
- ⁹⁵ Zato je treba, ne da bi bilo treba proučiti ugovor nedopustnosti, ki ga je vložil Svet, odškodninski zahtevek tožeče stranke vsekakor zavrniti kot neutemeljen.
- ⁹⁶ Glede na vse navedeno je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

- ⁹⁷ V skladu s členom 87(2) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker tožeča stranka s predlogi ni uspela, se ji v skladu s predlogi Sveta naloži plačilo stroškov.
- ⁹⁸ V skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika, države članice, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Italijanska republika zato nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (drugi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Sofiane Fahas nosi svoje stroške in plača stroške, ki jih je priglasil Svet Evropske unije.

3. Italijanska republika nosi svoje stroške.

Pelikánová

Jürimäe

Soldevila Fragoso

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 7. decembra 2010.

Podpisi